

KÉT HÉT EGY NOVELLA

5-8. osztály

2. forduló

név: ..... iskola: ..... oszt.: .....

Berg Judit: Alma: A sötét birodalom

Ecovit Kiadó, 2013

Egy különös nyári délutánon indul ez a gyerekgény. A négy főszereplő Alma, Félix, Bella és Drifter különleges és kalandos, néha veszélyes utazása a világban, amit a sakkjátszmák irányítanak...De ti most csak megismerkedtek velük, sakkozni nem fogunk! (Egyébként ti tudtok sakkozni ???)

I. Különös véletlenek (részlet)

1) A kosárcsapat hová ment volna -Zsebi bá jóvoltából- délután?

.....

2) Miért örült Félix annak, hogy a nagymama átjön vigyázni rájuk?

.....

.....

3) Végül is miért nem tudott elmenni Félix a csapattal a délutáni programra?

.....

.....

4) Mi volt Drifter kedvenc időtöltése?

.....

5) Miért nem tudott eljönni Saller a délutáni találkozóra?

.....

6) Hogy nézett ki a sakksétány?

.....

.....

.....

7) Mióta sakkozott Alma?

.....

8) Mi az a snellezés?

.....

.....

9) Milyen furcsaságokat vett észre a gördeszkázó Drifter a parkban?

.....

.....

.....

10. Miért viselkedett egymással ellenségesen Félix és Drifter?

.....

.....

.....

.....

11. Miért esett el Bella a bicajjal?

.....

Következő feladatlap: 2015. november 16-án, hétfőn

Berg Judit: Alma A sötét birodalom (részlet)

I. KÜLÖNÖS VÉLETLENEK

REGGEL óta valami nyugtalanító vibrált a levegőben. Eleinte csak úgy tűnt, hogy ezen a napon semmi sem akar sikerülni, de délutánra sűrűsödtek a váratlan események, és egyre szokatlanabb, érthetlenebb dolgok történtek. Már maga az össetalálkozásuk is teljes képtelenség volt, pont ők hárman, akik az iskolában soha nem szóltak egymáshoz, egy olyan helyen, ahová egyikük sem szokott járni, egy olyan napon, amikor mindenkinek valahol máshol kellett volna lennie. Mégis egymás mellé sodorta őket a véletlen, vagyis a véletlenek egész sorozata, mint-ha valaki szándékosan igazgatta volna a szálakat úgy, hogy azok menthetetlenül összegabalyodjanak.

Félixnek semmi kedve sem volt kimenni a parkba. Délelőtt kosármecset játszottak a Tóvárosi Titánok ellen, és a jól megérdemelt győzelem után Zsebi bá, az edző, akit kőkemény hajcsárként ismertek eddig, kilátásba helyezett egy közös mozizást. De hiába beszélte meg a találkozót a csapat, hiába dobott Félix tizenkét kosarat a meccsen, egy ostoba véletlen keresztülhúzta a számítását. Szülei délután egy esküvőre és a hajnalig tartó lagziba voltak hivatalosak, ahová nem akar-

ták magukkal vinni a gyerekeket. A nagymama ígérte meg, hogy átjön vigyázni az unokákra, bár Félix már tizenkét éves múlt, és egyáltalán nem volt szüksége arra, hogy vigyázzanak rá. De a nagymamának mégis örült, nemcsak azért, mert vele mindenről lehetett beszélgetni, ráadásul vacsorára palacsintát szokott sütni, hanem azért is, mert így Bella, a húga nem az ő nyakán fog lógni egész délután.

Nem sokkal a szülők tervezett indulása előtt azonban telefonált nagymama, hogy egy feketerigó betévedt a lakásába, kétségbeesetten repked szobáról szobára, és nagymama hiába tárta ki az összes ablakot, szegény madár képtelen megtalálni a kijáratot. Másnap reggelig nem lehet a rigót magára hagyni, mert összevissza törí magát a bútorok között, egyszer már így is nekirepült a tükörnek. Nagymama most a szomszéd fiút várja, hogy segítsen kiterelni a megrettent madarat. Mihelyst a rigó kiszabadul, nagymama rögtön jön, vacsorára biztos megérkezik, vagyis sem az éjszaka, sem a palacsinta miatt nem kell aggódni, de addig mégis Félixnek kéne Bellára vigyáznia.

Félix el sem akarta hinni, hogy egy ostoba madár miatt nem tud elmenni a csapattal moziba. Magában füstölögve és morgolódva, keserves ábrázattal, a hógát egyetlen szóra sem méltatva levonult a kislánnyal a parkba. Bella biciklizni szeretett volna, Félix pedig úgy döntött, hogy csak a távolból figyeli, de semmiképpen sem égeti magát azzal, hogy együtt teker egy alsóssal.

Drifter, az osztály fekete báránya sem a parkba készült. Egész délelőtt a számítógép előtt tespedt, egy lövöldözős, területfoglalós stratégiai játékot játszott, amiben hónapok óta gyűjtötte a pontokat, a fegyvereket, és építgette a birodalmát. A délutánt másik kedvenc időtöltésének, a gördeszkázásnak akarta szentelni, így hát megbeszélte deszkás barátjával, Sallerral, hogy a té-

ren gyakorolnak néhány nehezebb ugrást. Saller igazi lakótelepi nagymenő volt, egyszer a korosztályos gördeszskabajnokságon második lett, és olyan fortélyokat tudott, amelyektől még a deszkások többségének is leesett az álla. Drifter szentül elhatározta, hogy felzárkózik hozzá, és Saller hajlandó is volt megtanítani a legjobb trükkjeit.

A két fiú a piactérre tervezte a találkozót, mert délutánra a kofák már elramolták ládáikat, a furgonok többsége elvonult, és a szemét javát is eltakarították. Néhány kupac zöldhulladék, pár szakadt rekesz pedig igazán nem zavarta a fiúkat abban, hogy a piac közepén álló, ütött-kopott köztéri szökőkút peremén gyakorolják a dupla fordulatot. Drifter érkezett a találkozóra hamarabb, zúgott a feje a többórás számítógépezéstől, és úgy általában furcsán érezte magát. A fapultok között galambcsapat csipegette a délelőtti kiszóródott maradékot a földről, túlük távolabb, a kolbászsütő megszokott helyén két fekete-fehér szarka lakmározott. Drifter körbegurult gördeszkáján a téren, felriasztotta a galambokat, aztán a szarkák közé hajtott. Meglepetésére a két madár nem rebbent szét, az utolsó pillanatig folytatták a falatozást, végül Drifternek kellett kitérnie, hogy el ne gázolja őket. A gördeszka megbillent, Drifter ugrott egy nagyot, a szarkák pedig a szomszédos bódé tetejére libbentek. Drifter úgy érezte, hogy szigorú, szinte már megrovó pillantással méregetik.

– Jól van na, bocs – dünnyögte magában, aztán elővette a telefonját, hogy megnézzé mennyi az idő. Sallernak már meg kellett volna érkeznie. Drifter összerezsent, mikor a telefon megcsörrent a kezében. Saller volt az, cifrákat mondvá közölte, hogy lőttek a délutánra, a hetedik és hatodik emelet között beragadt a liftbe, onnan aztán se föl, se le, ücsörög a sötétben és várja a szabadulást. Drifter sajnálkozott, aztán úgy döntött, hogy átmegy

a parkba, mert a hadvezér szobra melletti lépcsőkön a régi ugrásokat is tudja gyakorolni, Saller pedig könnyen megtalálja, ha még ma kiszabadul. Amikor elindult, határozottan úgy érezte, hogy a két szarka gúnyosan csörög utána.

Alma volt a harmadik, aki véletlenül keveredett az árnyas fák közé, bár talán pontosabb volna azt mondani hogy ő volt az első, mert mire Félix a húgával és Drifter a gördeszkájával befutott, Alma már az ötödik partit játszott. A platánsor hűvösében, az ösvény mellett időköptatta műkö sakkasztalok álltak. Mindig nagy élet zajlott ezen a viszonylag védett, bokrokkal és virágágyásokkal övezett helyen, kalapos öregurak, nyugdíjas mérnökök és fiatalabb apukák ücsörögtek a kockás asztalok körül. Néhányan szinte otthonuknak érezték a sakksétányt, ha az időjárás megengedte, itt töltötték minden idejüket.

A sakkasztalokkal szemben egy hatalmas sakktáblát alakítottak ki a pázsiton, akkora mezőkké, hogy egy-egy ember is beállhatott volna a bábuk helyére. A játékosok majdnem térdmagasságú, fából faragott figurákat mozgathattak, nem csoda, hogy a játszótér mellett ez volt a gyerekek kedvenc szórakozóhelye. De a méretes sakkfigurák most magányosan álltak a táblán, a gyerekek másfelé kalandoztak, a felnőttek figyelmét pedig teljesen lekötötték az asztaloknál zajló partik.

Alma ötéves kora óta sakkozott, gyakran járt versenyekre. Ezen a májusi délutánon azonban a cukrászdába indult, hogy elnyalogassa az év első csoki-vanília fagyiját, természetesen tejszínhabbal. Erősen sütött a nap, és Almának semmi kedve sem volt a forró aszfalton gyalogolni, inkább bekanyarodott a park fái alá. Nemrég költöztek a környékre, a sok tanulás és sakkedzés közepette nem igazán volt ideje megismerkedni a városrészszel, a parknak csak a túloldalán szokott közlekedni,

ahol a bicikliút kanyargott. Most teljesen lenyűgözték a százötven éves fák, a virágba borult bokrok és a zegzugosan kanyargó ösvény.

A sakksétányra érve elkerekedett a szeme, és azonnal beállt az egyik asztal mögé básméskodni. A férfiak éppen snelleztek, afféle bajnokság zajlott a rendszeres játékosok között. A snellezés gyors partikat jelent, nem lehet órákig gondolkozni, öt perc alatt véget kell érnie az egész játszmának. A játék nagy figyelmet, koncentrációt és gyorsaságot igényel, ráadásul a nézők is remekül szórakoznak közben. Amikor megüresedett az egyik hely, Alma a fagylaltról is megfeledkezve jelentkezett egy partira. A többi játékos eleinte húzódozott, nem volt szokás tizenkét éves kislányokkal játszani, de mivel más jelentkező nem volt, végül megengedték, hogy beálljon. Miután az első partit könnyedén megnyerte, már senki sem gördített akadályt a folytatás útjába, így Alma teljesen átadta magát a játéknak. Az ötödik játszmáját már hatalmas tömeg figyelte, suttogva vitatták meg a szőke kislány szokatlan lépéseit, szemtelen támadásait.

Alma csak a játékra koncentrált, így figyelmét teljesen elkerülte az a sötét ruhás, sötét szemű, fekete kalapos alak, aki az első perctől fogva árgus szemekkel figyelte. A platánfák árnyékában senkinek sem tűnt fel, hogy a sötét férfi tekintete Alma újabb győzelmei láttán egyre jobban elborul, és ahogy az arcán mélyültek a barázdák, mintha a sétányon is egy-egy sötét árnyék suhant volna végig. A parkban egyetlen személy akadt, akinek igazán jó érzéke volt az efféle jelenségek észrevételére, de ő egyelőre egészen mással volt elfoglalva. Ez a valaki Drifter volt, aki a hadvezér szobra melletti lépcsőn próbált a gördeszkájával felugrálni.

A csúcsra érve megállt, hogy kifújja magát, és elégedetten körülnézett. Balra a pázsiton varjak és rigók kapirgáltak, jobb olda-

lon, a tó vizén néhány odatévedt sirály lebegett. Drifter tekintete most a sakksétányt takaró cserjékre és platánfákra tévedt, és egy pillanatra a lélegzete is elakadt. Az egyik faágra egészen különös módon telepedtek a madarak. Szorosan egymás mellett varjú, mellette sirály, aztán újra varjú. Fekete-fehér, fekete-fehér, vagy nyolcan gubbasztottak egymás mellett.

– Képtelenség – gondolta magában Drifter, és megdörzsölte a szemét. – Varjak és sirályok nem ülnek egymás mellé, főleg nem ilyen rendezett sorokban. Ez még a cirkuszban is túlzás volna. Talán szarkák, csak káprázik a szemem – morfondírozott tovább. – Lehet, hogy tényleg sokat bámulom a monitort.

Hóna alá kapta a gördeszkáját, és megindult a sakksétány felé, hogy alaposabban szemügyre vegye a fekete-fehér madársormintát. Amikor újra a faágra pillantott, a madaraknak nyomát sem látta, mintha az előbb csak érzécsalódás lett volna a látvány. Drifter zavartan bámulta az ágot, végül elhatározta, hogy körülnéz a fa alatt, hátha sikerül felfedeznie, miféle tükröződés vagy csalás okozta az előbbi káprázatot. De a vén platán környékén nyoma sem volt madártollaknak, egyáltalán semmi sem árulkodott arról, hogy itt az imént varjak és sirályok kötöttek volna életre szóló barátságot.

Drifter tekintete továbbvándorolt, és megállapodott a bokrokon túl, a nagy sakktábla figuráin. A sétányon fekete árnyék suhant végig, és az egyik magányosan álló bábu előrébb lépett. Drifter újra megdörzsölte a szemét. Azt megszokta már, hogy időnként olyan érzése támad, mintha az állatok embertekintettel figyelnék őt, de egy magától lépő sakkfigura még az ő fantáziájának is sok volt.

– Lehet, hogy napszúrászt kaptam? – villant át Drifter fején a gondolat, de rögtön el is vetette. A májusi napsütés nem volt olyan erős, ráadásul Drifter soha nem ment az utcára baseball-

sapka nélkül. Gördeszkázás közben ugyanis a sapka tartotta féken vállig erő, kusza tincseit.

Drifter elindult a sakktábla felé. Nyugodt volt a sétány, a felnőttek a snellbajnokság játszmáit figyelték az asztalok körül. Egyetlen barna hajú, copfos kislány közeledett biciklijén az úton. A kislány valahogy ismerős volt, Drifter hunyorogva nézte az egyre közeledő arcot.

– Hiszen ez annak a nagyképű Félixnek a húga – állapította meg.

Félix és Drifter első osztálytól fogva ellenségesen viselkedett egymással. Félixet zavarta, hogy Drifter nem vesz részt az osztály életében, rendszeresen nem ír leckét, inkább számítógépen játszik vagy gördeszkán ugrál. Szánalmasnak tartotta lógó, cseppet sem divatos ruháit, vállát verdeső haját, ami gyakran a szemét is eltakarta. Ezzel szemben Drifter ki nem állhatta a jól tanuló és sportban is kiváló, jóképű, jól öltözött Félixet, aki nemcsak a fiúk, hanem a lányok között is népszerű volt. Drifter nagyképűségnek vélte Félix sikereit, és ha csak tehette, kerülte őt. Most is elfordította a tekintetét. A közeledő kislány szakasztott úgy nézett ki, mint a bátyja, és Drifter egyikükkel sem akart találkozni.

A sétányon váratlanul hideg fuvallat söpört végig. Drifternek úgy tűnt, mintha a bokrok alatt libasorban masírozna egy csapat varjú és sirály, persze fekete a fehér után, még véletlenül sem összevissza. A túloldalon pedig – igen – most tisztán látta, hogy újra megmozdul az egyik fából készült sakkfigura. Drifter már éppen kezdte azt hinni, hogy megbolondult, mikor a felé tekerő kislány hatalmasat esett a biciklivel. Drifter azonnal odarohant, de addigra a sétány túloldaláról megérkezett Félix is. Gyors mozdulattal talpra állította szipogó kishúgát, hűvös biccentéssel üdvözölte Driftert, majd vizsgálni kezdte a biciklit.

– Vigyázhattál volna – korholta közben Bellát. – Minek száguldozol, ha fékezni sem tudsz normálisan?

– De tudok, csak megijedtem. Megmozdult az a fekete bábu – mutatott Bella a sakktábla felé.

– Persze, a szemeteskosár meg eléd ugrott, hogy felborítson – torkolta le Félix.

– Én is láttam, hogy megmozdult – szólalt meg Félix háta mögött Drifter. Hirtelen előntötte a kíváncsiság, hogy megértse az érthetetlennek tűnő jelenséget. Hiszen ha a kislány is észrevette a bábu mozgását, akkor az mégiscsak megtörtént, vagy legalábbis úgy látszott, mintha megtörtént volna. Mennyivel jobb ez, mintha megőrült volna! De Félix felemelkedett, végigmérte lógó hajú, baseballsapkás, gördeszkás osztálytársát, és gúnyosan elhúzta a száját.

– Mindig sejtettem, hogy egy szinten vagy húgommal.

Drifternek elborult a tekintete, mélyen beszívta a levegőt, és tett egy lépést Félix felé. A kosárcsapat büszkesége nem hátrált meg, sőt, kihívóan méregette Driftert. Bella rémülten nézett egyik fiúról a másikra, aztán hirtelen ötlettől vezérelve a közelben ácsorgó emberekre mutatott.

– Nézzétek, az új osztálytársatok! Ott ül a sakktáblánál.